

Szent László királyunk és Rákóczi nyomában a Gömörben és a Szepességben

2022-ben (2020-21-es tanév helyett a Covid-helyzet miatt) 2 busszal, 78 hetedikessel és 7 kollégával utaztunk Felvidékre. Új úti cél, ismeretlen táj. Az út során megismerkedhettünk Gömör és Szepesség gyönyörű tájaival, az ott élők kultúrájával. A hagyománytisztelet, a népművészeti értékek jelenléte, idegenvezetőnk sajátos nyelvhasználata erősítette bennünk az összetartozás érzését. A tanulók arról is beszélgethettek Maksi Istvánnal, mennyire más itt élni, idegen nyelvi környezetben magyarként. Egyeztették, miben különbözik az ottani iskolarendszer, osztályozás. Például dicséretként folyamatosan „csillagos egyeseket” kaptak tőle, azzal a mondattal: „Majd otthon írassátok be tesiből!” Ők ezen nagyon jól szórakoztak. Jó kis közösséget kovácsolt az osztályokból ez a kirándulás. Nagyszerű volt ebben a csodás környezetben a tanulóknak csapatépítő programokat szervezni.

Az előkészületek már márciusban elkezdődtek. Előzetesen egyeztetve csoportmunkában készültek fel az osztályok Felvidék történelméből, földrajzából, flórájából és faunájából, irodalmából, népművészetéről, a látnivalókból. A kész diaszorokat interaktív bemutató keretében nézhettük meg. A munkát a négy osztályfőnök koordinálta, a szaktanárok segítették.

Végre eljött a nagy nap, május 2-a. Reggel fél hétkor indultunk Zircről. Hosszú, 7 órás út következett, közben felvettük idegenvezetőnket, Maksi Istvánt is Rimaszombatban. Ő felváltva utazott hol az egyik, hol a másik buszon, és rengeteget mesélt ékes tájszólásában a vidék érdekességeiről. Gyönyörű tájakat láttunk, míg első állomásunkra, Zsigrára értünk. Itt egy szlovákul beszélő néni mutatta be a kis falu templomának értékeit. Láttunk 13. századi falfaragásokat, Szent László legendáját feldolgozó freskókat, de a helyi restaurátorok munkájának eredményét is. Karcsi bácsi különösen örült az itt talált középkori falfestménynek. A templomban sajnos nem volt szabad fényképezni, így nem tudtuk megörökíteni ezt a felfedezést.

Innen **Szepes** várába, Szapolyai János király szülőhelyére látogattunk. A várnak egy részét tudtuk megnézni, mert éppen felújítják, mégis nagyszerű órát töltöttünk el a hatalmas várudvarban a kilátásban gyönyörködve, ürgéket keresve. Az idegenvezetőnk azt ajánlotta, jutalmat kap, aki meg tud fogni egy ürgét, mert rengeteg kolónia él a vár udvarán. Sajnos csak lencsevégre sikerült kapni őket, de születtek ötletes megoldások. A két busz utasai az első 2 éjszakát különböző helyen töltötték.

Az egyik csapat a Lomnici-csúcs sípályájától kb. 7 kilométerre, míg a másik egyenesen a csúcs alatt lakott.

Kedden Lőcsére látogattunk. A városnézés után alkalmunk volt felkeresni a város múzeumát, ahol a lőcsei Fehér Asszony személyes tárgyait, a város kincsesládáját és különleges emlékeit láthattuk. Ülhetek a gyerekek a város nagytermében, megnéztük a helyi „kerekasztalt”. Rövid séta után értünk vissza a buszhoz.

Csütörtökhelyt a templomot néztük meg, majd a buszunkat elhagyva egy igazi kihívás várt ránk.

Bár elmondták, hogy nem sétaút – bakancs,

vízálló ruha kell –, de bizony nem gondoltuk, hogy ilyen nagy teljesítménytúrára indulunk. A Szlovák Paradicsomban jártunk, ahol kötél- és fémkorlátok segítségével, mászóvasakon, fémhidakon, víz fölé lógó sziklába vájt fémlépcsőkön, vaslétrákon, pallókon átjutva jártuk végig a Hernád-áttörést. Néhány hegyet megmászva jutottunk el utunk végére. Volt egy-két izgalmas hely, ahol némelyeknek remegett a lába, és persze volt, aki fürdött is a vízben. De akkor is MEGCSINÁLTUK! Mindenki büszke lehet magára!

A várt esti pihenés előtt még megálltunk Iglóban, de „sajnos” leszakadt az ég, így gyorsan visszaszálltunk a

buszba. Este persze már senki nem volt fáradt, vacsora után későig beszélgettünk egymással, vagy a szálláson alvó magyar csoportokkal is.

Harmadik nap Kassa városa várt minket látnivalóival. A Rodostói Ház nagy élmény volt mindenkinek, ahogy a Dóm is. Miután koszorúztunk, verset mondtunk, titokban énekeltünk Rákóczi sírjánál, kaptunk egy kis szabadidőt, hogy a zenélő szökőkút, a Fő tér szépségeiben gyönyörködhesünk.

A kulturális program után újra a természet várt ránk. A Szádelői-völgy flórájával, faunájával ismerkedtünk, miközben izmainkat edzettük újfent a táj kihívásait látva. Bár azt gondoltuk, este senkinek nem lesz kedve mozogni, új szállásunkat elfoglalva a fiúk máris focizni indultak. A kiadós vacsora után másfél órás néptánc- és népdaltanulás várt diákokra, tanárookra egyaránt, akik ezen jó kedéllyel, nagy lelkesedéssel vettek részt. A rövid

éjszaka után hamar lett reggel.

Csütörtökön csak a környéken kirándultunk. Csucsomban szabadtéri bányászati kiállítás van, ahol bemutatták a lőjárgányt és a korabeli bányászat emlékeit, majd a Gombaszögi-cseppkőbarlangot néztük meg. Ezt a különleges szépséget 1951-ben

szalmacseppkő a környéken, mert itt nem élnek denevérek. (Különből leválnak szárnyukkal a szívószálszerű, vékony képződményeket.) Sok érdekes figurát alkotott a természet, de a névadáshoz is kellett fantázia. Nagy sikere volt a Mesekastélynak, a Vízesésnek, a Répás nyuszinak, de a Telefonáló Hófehérkének is. Érdekes volt figyelniük, mert a túra közepén egyszer csak „elment” a villany, és kikérdezték a látottakat.

Ezután Rozsnyó következett, ahol városnézés és egy kis szabadidő várt ránk.

A különlegességeket délutánra tartogatta a program. Az Andrassy-Mauzóleumot látogattuk meg, egy igazán szakszerű vezetés részeseként. Igazi gyöngyszem, kár lett volna kihagyni! A betléri kastély hasonlóan nagy élmény volt. Jó volt hallani és látni, mennyire megbecsülték az emberek földesurukat, az értékeket. A kastély parkjában pár vállalkozó sétált, míg a többiek vásárolgattak.

Végezetül visszaúton még felmáztunk Krasznahorka várához – csak a túra kedvéért,

mert aznap még nem volt –, páran körbe is jártuk kívülről. Még nem készültek el a teljes felújítással, de kívülről már régi fényében pompázik a híres épületegyüttes.

Alighogy visszaértünk a szállásra, esni kezdett az eső, a jég, így csúszott az esti program, de az ijázkodás és

kézműveskedés nem maradhatott el. Fiúk, lányok közösen próbálhatták ki magukat, csuhéztak, gyöngyöt fűztek, valamint célba lőhettek.

Ötödik nap hazafelé elég korán indultunk. Még várt ránk Rimaszombat különleges múzeuma, ahol megismerkedhettünk a Felvidék múltjával. A kiállítás a történelem

fedezték fel úgy, hogy egy patak medrét mélyítették ki. 1955-től látogatható, most készülnek egy újabb szakasz megnyitására. A csoport nagyobb részének ez volt az első alkalom, hogy cseppkőbarlangban járt. Örültünk, hogy mi is részesei lehettünk a látványnak. A nagy létszám miatt – és első látogatóként – még nyitás előtt be tudtunk menni. Vezetőnk munkáját 4 kollégája segítette. Ebben a barlangban van egyedül

nagy eseményein vezetett végig bennünket, összefoglalva az eltelt 4 nap sok új ismeretét.

Fülek váránál köszöntünk el csodás idegenvezetőnktől.

A tájtól, az emberektől, a nyelvtől.

Innen már csak 15 perc a határ, és a Giro d'Italia ellenére is sikerült este 7 órakor Zircen újra kedves családtagjainkkal találkozni. Köszönjük a sofőröknek!

Az élményekről az értékelő órán adtak számot a diákok. Az általuk készített felvételeket, élménybeszámolókat hallgathattuk meg. Minden osztály készített összefoglalót, és a gyerekek képeiből készült egy ppt is, az így szerkesztett anyag videóként is elérhető az iskola honlapján. Az óra nagyon jó hangulatban telt, a tervezett egy óránál - a kötetlen beszélgetéssel, a „nem publikus” sztorikkal - hosszabbra nyúlt.

Zirc, 2022. május 23.

Hetedik évfolyam tanárai, tanulói